

Doorbij
de horizon

ROMAN

JODY HEDLUND

Voorbij de horizon

Andere boeken van Jody Hedlund:

De predikersbruid
De zendelingsvrouw
Zoeken naar Daisy
Een echte heer
Opstandig hart
Beteugeld door liefde

Bakens van hoop-serie
De lichtwachter
Water en vuur
Baken van hoop

Luthers bruid

Jody Hedlund

Voorbij de horizon

Roman

Vertaald door Geraldine Damstra

Voorhoeve

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2017
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

© Jody Hedlund, 2016

Oorspronkelijke titel *Forever Safe*
Vertaling Geraldine Damstra
Omslagontwerp Hendriks Grafische vormgeving
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 297 2633 7
ISBN e-book 978 90 297 2634 4
NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

*Voor al mijn vrienden die op de een of andere manier
betrokken waren bij het maken van dit boek*

Jullie hulp was van onschatbare waarde en
jullie vriendschap is kostbaar.

Mijn innige dank voor beide.

I

Mei 1876

New York City

‘Ik kan nog steeds niet geloven dat ik over nog geen zes weken de vrouw word van Nathaniel Winthrop III.’ Victoria Cole slaakte een gelukzalige zucht en tilde haar hoofd op naar de zon die heerlijk scheen, terwijl ze door de bocht liep in het park. De heldere zonnestrallen verwarmden de kersenbloesem boven haar hoofd en de zoete geur die deze afgaf, vermengde zich met die van de tulpen en forsythia tot een kruidige potpourri.

‘Eindelijk treed je toe tot de elitekring rond mevrouw Astor,’ zei Theresa met een zweem van jaloezie in haar stem.

Ze hadden gearmd al een groot deel van de paden van Gramercy Park bewandeld. De dames vertraagden hun pas en Victoria gaf haar vriendin een vriendelijk klopje op de arm. Theresa en zij droomden er al jaren van om op de officiële lijst van mevrouw Astor te komen. Victoria’s vader stond er al op. Door haar huwelijk met Nathaniel Winthrop zou haar plaats in de begeerde bovenste lagen van de New Yorkse society worden gewaarborgd.

‘Ongetwijfeld zul je me binnenkort volgen,’ zei Victoria,

terwijl ze glimlachte naar haar vriendin. ‘Voor nu Phillip Smith gevraagd heeft of hij eens bij je langs mag komen.’

‘Zijn achternaam is zo gewoontjes.’

‘Theresa Smith,’ probeerde Victoria de combinatie uit. ‘Het klinkt minder chic dan Theresa Fontaine, maar je kunt niet eeuwig je meisjesnaam houden.’

Theresa trok een overdreven pruillip. ‘Als hij er nu eens niet uitzag als een harige collie.’

Victoria beet op haar lip om niet te lachen. ‘Dat is niet aardig om te zeggen.’

‘Het is de waarheid en dat weet je.’

‘Misschien kun je hem voorstellen dat hij zijn wenkbrauwen scheert.’ Deze opmerking leverde Victoria een afgemeten glimlach op van haar vriendin. ‘Je hoeft in elk geval niet bang te zijn dat hij steeds naar je kijkt, want hij ziet je toch niet vanonder die borstelige wallen.’

Theresa gaf Victoria een duwtje met haar schouder. ‘Larie, doe niet zo mal.’

‘Daarom ben je zo dol op me.’ Victoria gaf haar vriendin ook een duwtje, dankbaar voor Theresa’s toegewijde vriendschap.

Hoewel ze veel dezelfde vriendinnen hadden, dezelfde aspiraties en smaak, was Theresa als persoon en verschijning totaal het tegenovergestelde van Victoria. Theresa had – anders dan Victoria, die blond haar had en lichtbruine ogen – ravenzwart haar en een paar brutale koffiebruine ogen. En waar Victoria zichzelf zag als een gemakkelijk, positief ingesteld iemand, was Theresa ontegenzeggelijk pragmatischer en realistischer.

Ze liepen een moment zwiwend verder. Victoria genoot van de heldergroene bladeren van de vormgesnoeide bomen en struiken. In het voorjaar was het altijd zo vredig en mooi

in Gramercy Park. Behalve het getjilp van een paar vogels ergens in de keurig bijgehouden tuin, was er alleen het geluid van hun voetstappen en die van haar lijfwacht. Gelukkig gaf Arch haar vandaag in de beschutting van het park een beetje ruimte. De reus van een kerel volgde hen op discrete afstand.

Het particuliere park in Manhattan was volledig omheind en gesloten voor het publiek. Feitelijk hadden alleen de bewoners van de gebouwen rond de grote groene tuin een sleutel van de toegang in het smeedijzeren hek. Niettemin stond Arch er altijd op dat hij met haar meeging.

‘Kom mee.’ Victoria duwde Theresa naar de ingang. ‘Ik weet dat je heel graag de nieuwe korsetten wilt zien die ik gisteren heb gekocht, die met de oranje bloemetjes.’

‘Ja, ik kan niet wachten om ze te zien,’ zei Theresa op haar gebruikelijke vlakke, sarcastische toon.

‘Je vindt ze vast prachtig.’

‘Waarschijnlijk niet zo mooi als Nathaniel.’

‘Theresa!’ Victoria struikelde bijna door deze schaamteloze insinuatie van haar vriendin. De korsetten waren voor haar uitzet, die gestaag groeide elke dag dat ze ging winkelen en passen voor de bruiloft en huwelijksreis.

Haar vrijpostige vriendin sloeg haar hand voor haar mond en deed alsof ze berouw had, maar haar ogen stonden ernstig. ‘O, ja. We mogen het niet hebben over wat er na de bruiloft gebeurt. Dat moet een groot geheim blijven voor ons nieuwelingen.’

Victoria wierp een blik over haar schouder naar Arch en hoopte vurig dat hij niets gehoord had van wat Theresa had gezegd. Hoewel haar loyale lijfwacht kaal was onder zijn hoed en oud genoeg om haar vader te zijn, had hij een uitstekend gehoor. Er ontsnapte zelden iets aan zijn aandacht. Hij was

stevig en groot en had een houding van ‘als je me iets doet, dan vermorzel ik je.’

Haar vader had Arch ingehuurd na een angstwekkend incident vier jaar geleden, toen ze terugkwam van een trip naar Michigan. Een vroegere vijand van haar vader, Big Al, was jaren daarvoor de gevangenis ingegaan omdat hij geprobeerd had haar vader te vermoorden. Toen hij vrijkwam, wilde hij revanche nemen op haar vader. Als onderdeel van zijn intriges had Big Al besloten om zijn vizier te richten op Victoria, haar te ontvoeren en losgeld te vragen. Gelukkig was hij opgepakt toen hij rond hun huis sloop en weer opgesloten in de gevangenis.

In de vier jaar dat Arch nu haar lijfwacht was, waren er diverse dreigbrieven gekomen en was er een incident geweest bij de opera, waar een werknemer van een van haar vaders concurrenten haar vast had gepakt toen ze uit haar rijtuig stapte. Door de bank genomen vond Victoria het echter maar gek dat ze een lijfwacht had.

Ze wist dat haar vader alleen maar bezorgd was dat, hoewel Big Al in de gevangenis zat, hij misschien zou proberen om een paar van zijn mannen opnieuw toe te laten slaan. En ze wist ook dat omdat haar vader een van de rijkste mannen van New York was, er genoeg mensen waren die tot het uiterste gingen om hem kapot te maken. Niettemin had Victoria reeds lang geleden besloten dat ze Arch niet meer nodig had.

Ze zou haar toegewijde lijfwacht missen, maar had besloten na haar trouwen Nathaniel ervan te overtuigen haar te verlossen van al die overbezorgde aandacht. Welbeschouwd was hij zeer vatbaar voor alles wat ze wilde. Zijn prioriteit was om haar alles te geven wat haar hartje begeerde. Dat was een van de vele redenen waarom ze van hem hield.

‘Kom, we gaan.’ Victoria glimlachte nog eens en telde haar

zegeningen, en dat waren er vele, met als belangrijkste een vader en moeder die dol op haar waren, een verloofde die mateloos veel van haar hield en een paar trouwe vriendinnen – zoals Theresa – die al haar grillen en kuren uithielden. ‘Ik weet zeker dat moeder de thee klaar heeft staan voor ons.’

Theresa versnelde haar pas. ‘En hopelijk ook een paar van die verrukkelijke citroentaartjes die ze de vorige keer had.’

Aangekomen bij het hek, hielden ze enige afstand en wachtten ze tot Arch de sleutel van de familie in het hek van het park stak. Hij zwaaide het hek open, keek even vlug naar beide kanten op de straat en gebaarde toen naar hen dat ze er doorheen konden lopen.

Theresa wilde een stap naar voren doen maar bleef abrupt staan. ‘O, nee,’ zei ze en ze stak haar handen naar voren. ‘Ik ben een van mijn handschoenen verloren.’

Theresa had inderdaad maar aan een van haar handen een witte kanten handschoen, die reikte tot aan de ruches aan de mouw van haar perzikkleurige polonaise van tafzijde. De bijpassende rok had aan de achterkant een tournure, die leek op die van Victoria. Victoria’s jurken werden echter allemaal ontworpen in Parijs, een feit waar Theresa maar over bleef klagen als ze negatief sprak over haar eigen imitatiecreaties.

‘Ik loop wel terug en haal hem op,’ zei Theresa, terwijl ze Victoria door het hek heen duwde. ‘Gaan jullie maar vast.’ Zonder af te wachten of Victoria het ermee eens was, haastte Theresa zich weg.

‘Weet je zeker dat je niet wilt dat ik je help zoeken?’

‘Nee, ik weet nog precies waar ik mijn handschoenen uit heb getrokken.’ Theresa haastte zich weg met ruisende rok. ‘Ik sta erop dat je vast gaat zonder mij.’

‘Goed, dan wacht ik buiten op je.’

*Ze zijn beiden op de vlucht;
zij omdat ze bedreigd wordt,
hij voor zijn verleden*

Race Point, Massachusetts, 1876. Victoria Cole heeft alles wat haar hartje begeert: ze heeft een fortuin geërfd en een charmante verloofde. Ze heeft al twee verlovingen verbroken, maar nu is ze er zeker van dat ze ware liefde heeft gevonden.

Lijfwacht Tom Cushman heeft één gouden regel: nooit emotioneel betrokken raken bij je cliënten. Maar hij heeft nog nooit iemand beschermd die zo aantrekkelijk en innemend is als Victoria.

Nadat iemand geprobeerd heeft Victoria te ontvoeren, houden zij en Tom zich schuil in een vuurtoren totdat de dader is gevonden. Tom assisteert de vuurtorenwachter en Victoria moet doen alsof ze zijn vrouw is. En dat alles zonder de luxe van haar gebruikelijke leven. Ondertussen komt de ontvoerder hen op het spoor. Zullen ze ooit beiden de geborgenheid vinden waar ze zo naar verlangen?

Jody Hedlund schrijft historische romans waarin de hoofdrol is weggelegd voor vrouwen met veel moed. *Voorbij de horizon* is een los te lezen vervolg op de romans *De lichtwachter*, *Water en vuur* en *Baken van hoop*.

ISBN 978 90 297 2633 7 NUR 342

9 789029 726337

www.uitgeverijvoorhoeve.nl